

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnených 1/ R., a 2/ V., oboch bývajúcich v B., zastúpených JUDr. V., bývajúcou v B., proti povinnému I., bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. E., advokátkou so sídlom v B., o **vymoženie výživného**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 37 Er 420/2005, na dovolanie povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2007 sp. zn. 16 CoE 89/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Oprávneným 1/ a 2/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV uznesením z 26. októbra 2005 č.k. 37 Er 420/2005-33: I. vyhovel námietkam povinného proti exekúcii v časti týkajúcej sa zročného výživného na R. a V. od 1. septembra 2000 do 7. októbra 2004, II. zamietol námietky povinného proti exekúcii v časti týkajúcej sa výživného na R. v sume 22 000 Sk mesačne od 1. septembra 2000 a V. v sume 22 000 Sk mesačne od 1. septembra 2000, III. zamietol námietky povinného proti trovám exekúcie a súdnemu exekútorovi. V odôvodnení uviedol, že exekučným titulom je rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo 7. októbra 2004 sp. zn. 13 Nc 52/2001-225. Keďže povinný ho napadol odvolaním, nenadobudol rozsudok právoplatnosť, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. Na odôvodnenie výroku II. poukázal na § 162 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého sú predbežne vykonateľné aj rozsudky odsudzujúce na plnenie výživného. Výrok III. odôvodnil tým, že povinný nerešpektuje predbežne vykonateľné rozhodnutie súdu, preto musí znášať všetky náklady, ktoré oprávnení museli vynaložiť pri uplatňovaní ich práva. Dodal, že trovy sú predbežné a vyčíslené v zmysle § 201 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Výrok I. uvedeného uznesenia napadli oprávnení 1/ a 2/ odvolaním. Krajský súd v Bratislave uznesením zo 7. apríla 2006 sp. zn. 6 CoE 29/2006 zmenil tento výrok tak, že námietky povinného proti exekúcii zamietol; odvolací súd žiadnemu z účastníkov konania nepriznal náhradu trov konania.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný dovolanie s odôvodnením, že v odvolacom konaní konala a rozhodovala sudkyňa A., ktorá bola uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. februára 2006 sp. zn. 3 Nc 4/2006 v inej veci vylúčená z prejednávania a rozhodovania z dôvodu jej osobného vzťahu k JUDr. V.. So zreteľom na to bola A. vylúčená aj z prejednávania predmetnej exekučnej veci (§ 237 písm. g/ O.s.p.). Podľa jeho názoru mal odvolací súd zohľadniť, že vykonávané rozhodnutie bolo zmenené rozsudkom odvolacieho súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 31. januára 2007 sp. zn. 3 Cdo 306/2006 dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie; zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu odôvodnil tým, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. novembra 2007 sp. zn. 16 CoE 89/2007 uznesenie Okresného súdu Bratislava IV z 26. októbra 2005 č.k. 37 Er 420/05-33 v napadnutej časti zmenil tak, že námietky povinného proti exekúcii v časti zročného výživného na oprávnených 1/ a 2/ za obdobie od 1. septembra 2000 do 7. októbra 2004 zamietol. Vychádzal z toho, že 16. februára 2005 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo 7. októbra 2004 č.k. 13 Nc 52/2001-225, ktorým bola povinnému uložená povinnosť platiť na výživu oprávneného 1/ sumu 22 000 Sk mesačne a na výživu oprávnenej 2/ sumu 22 000 Sk mesačne. Zročné výživné pre oprávneného 1/ za obdobie od 1. septembra 2000 do 7. októbra 2004 v sume 778 000 Sk bolo povinnému uložené zaplatiť do 10 dní od právoplatnosti rozsudku a zročné výživné pre oprávnenú 2/ za obdobie od 1. septembra 2000 do 7. októbra 2004 v sume 778 000 Sk bolo povinnému povolené splácať v mesačných splátkach po 22 000 Sk mesačne spolu s bežným výživným, a to od právoplatnosti rozsudku pod stratou výhody splátok. Tento rozsudok nadobudol vykonateľnosť 11. novembra 2004. Súdom priznané zročné výživné pre oprávnenú 2/ povinný riadne a včas neuhradil, preto vzhľadom na stratu výhody zrážok sa stalo zročným výživné v sume 778 000 Sk. Pokiaľ povinný v námietkach proti exekúcii uviedol, že na zročné výživné sa nevzťahuje § 161 O.s.p., že lehota na plnenie mu neuplynula (podľa jeho názoru rozsudok v časti zročného výživného 778 000 Sk pre oprávneného 1/ a v časti

zročného výživného pre oprávnenú 2/ v sume 778 000 Sk nenadobudol právoplatnosť, lebo ho napadol odvolaním) a že exekučný titul je z toho dôvodu nevykonateľný a exekúcia v tejto časti neprípustná, odvolací súd s jeho názorom nesúhlasil. Svoj právny názor odôvodnil odvolací súd poukazom na § 162 ods. 2 O.s.p., z ktorého vyvodil, že rozsudky odsudzujúce na plnenie výživného na rozdiel od rozsudkov odsudzujúcich na plnenie pracovnej odmeny sú predbežne vykonateľné bez obmedzenia (vykonateľné sú aj vo vzťahu k výživnému, ktorého splatnosť nastala kedykoľvek pred vyhlásením rozsudku). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu táto predbežná vykonateľnosť rozsudkov odsudzujúcich na plnenie výživného nie je obmedzená 3 mesiacmi pred vyhlásením rozsudku (ako je to pri predbežnej vykonateľnosti rozsudkov odsudzujúcich na plnenie pracovnej odmeny). V prípade odsudzujúcich rozsudkov na plnenie výživného ide pritom o predbežnú vykonateľnosť priamo zo zákona, v dôsledku čoho je rozsudok v týchto prípadoch predbežne vykonateľný, i keď to prípadne súd v rozsudku nevysloví. Povinný v uplatnených námietkach ani v priebehu odvolacieho konania nespochybnil oprávnenými tvrdené skutočnosti o neuhradení zročného výživného riadne a včas, preto odvolací súd vychádzal zo zhodných tvrdení účastníkov konania (§ 120 ods. 3 O.s.p.). Dospel k záveru, že povinný stratil výhodu splátok a že exekučný titul je predbežne vykonateľný zo zákona (§ 162 ods. 2 O.s.p.) v celom rozsahu, teda aj v časti zročného výživného pred 7. októbrom 2004. Z týchto dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku I. zmenil tak, že námietky povinného proti exekúcii zamietol. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol povinný dovolaním, na odôvodnenie ktorého uviedol, že odvolací súd zasiahol neoprávnene do jeho práv, napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom tzv. inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Zdôraznil, že rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo 7. októbra 2004 č.k. 13 Nc 52/2001-225 obsahoval viacero výrokov, vykonateľnosť ktorých nenastala v rovnakom čase. V dôsledku podania odvolania a so zreteľom na skutočnosť, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 9. mája 2006 sp. zn. 11 CoP 226/2005 bola zmenená výška súdom prvého stupňa určených peňažných plnení, stal sa výrok o jeho povinnosti zaplatiť zročné výživné oprávneným 1/ a 2/ vykonateľným až 7. augusta 2006. Krajský súd v Bratislave sa v dovolaní napadnutom uznesení (t.j. uznesení z 30. novembra 2007 sp. zn. 16 CoE 89/2007) vôbec nezaoberal právnymi dôsledkami, ktoré

z hľadiska výšky a miesta peňažných plnení uložených exekučným titulom vyvolal rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 9. mája 2006 sp. zn. 11 CoP 226/2005 v znení opravného uznesenia tohto súdu z 13. júna 2006 sp. zn. 11 CoP 226/2005. I keď rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo 7. októbra 2004 č.k. 13 Nc 52/2001-225 bola splatnosť peňažných plnení určená 10 dní od právoplatnosti, v predmetnom exekučnom konaní odvolací súd „ustanovenie § 159 O.s.p. vôbec nerešpektoval a rozhodol uznesením tak, že vôbec nezohľadnil časť výroku o splatnosti, a tým vstúpil neoprávnené do rozsudku, čoho nespochybniteľným dôsledkom je pozmenenie vzájomných práv a povinností účastníkov tohto sporu“. Navyše, matka oprávnených 1/ a 2/ počas konania „stratila aktívnu legitimitáciu požadovať plnenie“ v mene oprávneného 1/. Na bližšie odôvodnenie argumentácie, že uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení, dovolateľ uviedol, že platením bežného výživného sa naplňuje zabezpečovacia funkcia výživného, a preto rozsudky odsudzujúce na jeho plnenie sú predbežne vykonateľné (viď § 162 ods. 2 O.s.p.); platením zročného výživného sa ale naplňuje reparačná funkcia výživného, so zreteľom na ktorú nie sú rozsudky odsudzujúce na jeho plnenie predbežne vykonateľné (viď § 162 ods. 2 O.s.p.). Povinný riadne plní povinnosti vyplývajúce mu z rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. mája 2006 sp. zn. 11 CoP 226/2005, preto exekúciou na čiastku, ktorá bola upravená v exekučnom príkaze, by bol zaťažovaný dvakrát a dvakrát by aj plnil. V danom prípade bol exekučný titul nevykonateľný po stránke formálnej, ale aj materiálnej. Zo všetkých uvedených dôvodov žiadal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Oprávnení 1/ a 2/ dovolaciemu súdu oznámili, že po tom, ako dovŕšili plnoletosť, boli v konaní na nižších stupňoch zastúpení ich matkou JUDr. V. na základe plnej moci. Plnú moc jej udelili aj na zastupovanie v dovolacom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti uzneseniu, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 239 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal dovolanie a konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie nie je podané dôvodne.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a dovolacím dôvodom vrátane jeho vecného (obsahového) vymedzenia dovolateľom.

Obligatórne sa zaoberá len vadami vymenovanými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V zmysle § 237 O.s.p. je procesnou vadou konania, ktorá zakladá prípustnosť (a tiež dôvodnosť) dovolania, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Existencia väd takejto povahy zo spisu nevyplýva.

K časti dovolania, v ktorej dovolateľ namieta, že v konaní vystupoval ako účastník ten, kto nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. b/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnu úpravu spôsobilosti byť účastníkom konania obsahuje § 19 O.s.p. Spôsobilosť byť účastníkom konania má podľa uvedeného ustanovenia ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju priznáva zákon. V občianskoprávných vzťahoch majú spôsobilosť mať práva a povinnosti predovšetkým fyzické osoby. Ich spôsobilosť vzniká narodením a zaniká smrťou (vid' § 7 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka). Účastníkmi daného (exekučného) konania sú len fyzické osoby, ktorých spôsobilosť byť účastníkom konania nezanikla. Predmetná námietka povinného preto neobstojí. Pokiaľ dovolateľ uviedol, že JUDr. V. v exekučnom konaní po dosiahnutí plnoletosti oprávnených 1/ a 2/ „stratila aktívnu legitímáciu požadovať plnenie“ v ich mene, dovolací súd opakuje, že do spisu bolo založené vyjadrenie oprávnených 1/ a 2/, v zmysle ktorého JUDr. V. po dosiahnutí ich plnoletosti konala za nich ako splnomocnená zástupkyňa.

Niektoré formulácie dovolania svedčia o námietke povinného, že v predmetnom exekučnom konaní došlo k procesne vadnému postupu porušujúcemu jeho ústavne garantované práva a tiež k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Existencia týchto procesných nesprávností nevyšla v dovolacom konaní najavo. Zo spôsobu odôvodnenia a obsahu argumentácie dovolateľa (vid' tiež § 41 ods. 2 O.s.p.) je pri tom zrejmé, že v oboch smeroch má na mysli dopad (ním vyvodzovaných) nesprávnych

právnych záverov, na ktorých spočíva napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Dovolateľ (aj) tým zjavne spochybňuje správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Súčasťou právneho posúdenia bolo v danej veci vyriešenie otázky vykonateľnosti výroku rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo 7. októbra 2004 č.k. 13 Nc 52/2001-225 odsudzujúceho povinného na zaplatenie zročného výživného. Dovolateľ v súvislosti s tým argumentuje, že exekučný titul napadol odvolaním a že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 9. mája 2006 sp. zn. 11 CoP 226/2005 boli zmenené všetky súdom prvého stupňa určené peňažné plnenia. Tvrdí, že výrok o jeho povinnosti platiť zročné výživné oprávneným 1/ a 2/ sa stal vykonateľným neskôr, než vyslovili súdy vo svojich uzneseniach (až 7. augusta 2006). Odvolaciemu súdu vytýka, že sa nezaoberal dôsledkami vyvolanými (neskoršou) zmenou exekučného titulu a že exekučný titul považoval za predbežne vykonateľný napriek tomu, že splatnosť peňažných plnení bola v ňom viazaná na uplynutie 10 dní od právoplatnosti rozsudku.

Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti dovolania mal na zreteli, že týmto mimoriadnym opravným prostriedkom je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o námietkach proti exekúcii v časti týkajúcej sa zročného výživného. Námietky podal povinný (viď jeho procesný úkon z 11. júla 2005 na č.l. 18 spisu) a v časti, ktorá je významná z hľadiska posúdenia dôvodnosti dovolania (t.j. čo do zročného výživného), ich odôvodnil tým, že rozsudok súdu prvého stupňa (exekučný titul) nie je právoplatný a vykonateľný. Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal z toho, že v zmysle § 50 ods. 1 Exekučného poriadku povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. Námietky musia byť odôvodnené, pričom na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliada. Súdy pri rozhodovaní o námietkach povinného proti exekúcii mohli preto zohľadniť len dôvody, ktoré povinný uviedol v procesnom úkone z 11. júla 2005 na č.l. 18 spisu. Na neskôr uvádzané dôvody, vrátane tých, ktoré vyplývali zo zmeny rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo 7. októbra 2004 sp. zn. 13 Nc 52/2001-225 rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 9. mája 2006 sp. zn. 11 CoP 226/2005, nebolo možné pri posudzovaní námietok proti exekúcii prihliadať.

So zreteľom na dôvody, ktoré povinný uplatnil v námietkach proti exekúcii, je potrebné uviesť, že doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 159 ods. 1 O.s.p.). Ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť lehotu dlhšiu alebo určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí (§ 160 ods. 1 O.s.p.). Rozsudok je vykonateľný, len čo uplynie lehota na plnenie (§ 161 O.s.p.). Ak nie je v rozsudku uložená povinnosť na plnenie, je rozsudok vykonateľný, len čo nadobudol právoplatnosť (§ 161 ods. 2 O.s.p.). Pri rozsudkoch predbežne vykonateľných plynie lehota na plnenie od ich doručenia (§ 162 ods. 1 O.s.p.). Predbežne vykonateľné sú rozsudky odsudzujúce na plnenie výživného alebo pracovnej odmeny za posledné tri mesiace pred vyhlásením rozsudku (§ 162 ods. 2 O.s.p.).

Vykonateľnosť rozsudku spočíva v tom, že ním uloženú povinnosť možno vynútiť aj proti vôli povinného účastníka. Podmienky vzniku vykonateľnosti rozsudku sú stanovené rozdielne podľa toho, akého predmetu konania sa rozhodnutie týka. Ak rozhodnutie ukladá povinnosť niečo plniť, stáva sa vykonateľným dňom, ktorým uplynie lehota na plnenie; táto lehota plynie v zásade od právoplatnosti rozhodnutia.

V prípade rozsudku, ktorý je predbežne vykonateľný, plynie ale lehota na plnenie (už) od jeho doručenia povinnému účastníkovi. Vykonateľnosť teda v prípade takéhoto rozsudku predchádza právoplatnosť. Počiatok behu lehoty na plnenie pri takomto rozsudku sa preto neviaže na právoplatnosť rozsudku; deň právoplatnosti nie je tu z hľadiska vzniku vykonateľnosti významný. Keďže predbežne vykonateľný rozsudok možno vykonať bez ohľadu na právoplatnosť, nemá podanie odvolania proti predbežne vykonateľnému rozsudku za následok odklad jeho vykonateľnosti.

Predbežne vykonateľnými sú v zmysle § 162 ods. 2 O.s.p. priamo zo zákona (ex lege) tiež rozsudky odsudzujúce na plnenie výživného. Uvedené ustanovenie treba vykladať tak, že predbežne vykonateľné sú rozsudky odsudzujúce na plnenie a/ výživného, b/ pracovnej odmeny za posledné tri mesiace pred vyhlásením rozsudku. To znamená, že predbežne je vykonateľný tiež rozsudok ohľadne prisúdeného výživného, ktorého splatnosť nastala aj skôr než tri mesiace pred jeho vyhlásením. Uvedené možno uzavrieť konštatovaním, že predbežne možno vykonať rozsudky ukladajúce povinnosť platiť všetky druhy výživného podľa zákona o rodine bez obmedzenia a ohľadu na to, kedy nastala jeho splatnosť. Názor povinného, že

rozsudky odsudzujúce na plnenie zročného výživného nie sú predbežne vykonateľné (lebo platením zročného výživného sa nenaplnuje zabezpečovacia, ale reparačná funkcia výživného), nemá oporu v uvedenom ustanovení zákona.

V prejednávanej veci spočíva dovolaním napadnuté uznesenie na správnom právnom názore, že exekučný titul vo výrokoch o výživnom bol predbežne vykonateľný (bez obmedzenia) ex lege. Na tom nič nemohla zmeniť formulácia tej časti výroku uvedeného exekučného titulu, v ktorej sa povinnosť plniť viazala na právoplatnosť rozsudku. Rovnako bola z hľadiska predbežnej vykonateľnosti bez právneho významu skutočnosť, že exekučný titul bol napadnutý odvolaním. Tento exekučný titul bol vykonateľný tak po stránke formálnej, ako aj materiálnej.

Vykonanie exekúcie bolo navrhnuté na základe rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý bol na základe odvolania povinného zmenený (o.i.) v časti zročného výživného pre oprávnených 1/ a 2/. Uvedená zmena (a jej právne dôsledky) nebola dôvodom uplatneným v námietkach proti exekúcii, ktoré podal povinný v lehote uvedenej v ustanovení § 50 ods. 1 Exekučného poriadku, a preto ani nebola zohľadnená pri rozhodovaní v zmysle § 50 ods. 2 Exekučného poriadku; či a aké právne dopady sú s touto zmenou spojené z hľadiska povinnosti povinného zaplatiť oprávneným 1/ a 2/ zročné výživné, bude posudzovať súd pri rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý podal povinný 22. mája 2006 (viď č.l. 48 spisu).

Dovolací súd uznesením (§ 243b ods. 4 O.s.p.) dovolanie zamietol, lebo nie sú dané dôvody dovolania a nezistil ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V dovolacom konaní procesne úspešným oprávneným 1/ a 2/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti povinnému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal oprávneným náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 1. decembra 2008

JUDr. Emil Francisy, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková